

מילים: עממי אנגלי
נוסח עברי 1943

הי הי, הננו חומה
ובפינו אחת היא הסיסמה:
מאוס לא יפחידנו!
מאוס לא יפחידנו!

גירסת עזריה אלון

הי הו הנני הולך
גשם שלג רוח סערה
כלום לא יפחידנו
כלום לא יפחידנו

עוד סופ"ש חורפי וגשום לפנינו....

גיליון מס' 2601 י'ג בטבת תש"פ * 10 בינואר 2020
כפר הנשיא * עלון פנימי
עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

שערך אצלנו מנכ"ל משרד החינוך /תמר וו.

אנחנו מכירים כאן את תנועת השומר החדש כחברי הקומונה, אשר פועלים אצלנו כבר שנה שלישית. אנחנו מכירים את הגינה האורגנית ואת החווה שהם הקימו באזור התלתונים. בקיץ הכרנו עשרות רבות של צעירים שבאו לסייע לנו בקטיפ הליצי'. כשסבלנו מהטרור של פושעי טובא, הם התגייסו לשמירה על רכושנו. אנחנו מכירים אותם כצעירים המחנכים את ילדינו ונערינו בחינוך הבלתי פורמלי. זוהי הקומונה של "השומר החדש".

ביום ששי האחרון נערך כאן ביקור של מנכ"ל משרד החינוך, שמואל אבואב. בביקור השתתפו כארבעים איש: מנהלת בית הספר דנציגר בקרית שמונה, הנהגת "השומר החדש" וחניכים מהתנועה. הביקור כאן נמשך שעתיים, כאשר רוב הזמן ישבו המשתתפים במועדון הנעורים המחודש שלנו, ואבואב למד מהם על פעילות התנועה. הוא שאל שאלות עומק, ולמד את הנושא מיד ראשונה. מכפר הנשיא המשיכה החבורה לקיבוץ חוקוק.

שעות ספורות לאחר סיום הביקור, כתב אבואב סיכום של הביקור. אני מביאה כאן את הסיכום, המתייחס לביקור בכפר הנשיא.

תמר וולפין

"יש ללמוד מהטבע כיצד הוא מחנך. השמים, ההרים, הסלעים, הצמחים, הים, הרוח, העננים, אינם באים לחנך - וכמה הם מחנכים!"

את הטקסט הנפלא הזה כתב א"ד גורדון, איש הרוח והאדמה, בספרו "האומה והעבודה". בטקסט הזה הגינו היום בצוותא, בקיבוץ חוקוק, בשיתוף חניכי "התנועה החדשה", ארגון הנוער של ארגון "השומר החדש", ומדריכיהם

היום יצאנו לשטח, כדי להתרשם מפעילות הארגון מקרוב. בקיבוץ כפר הנשיא, מזרחית לראש פינה פגשנו את יוזמי תנועת השומר החדש, שהוקם מחדש בשנת 2007 על ידי צעירים חדורי חזון, מהנגב ומהגליל.

שוחחנו איתם על ערכי הארגון ועל הפעילות החינוכית הענפה שהם מקדמים, והתרשמנו עמוקות מרוח ההתנדבות של חניכי ארגון הנוער החברים בסניף המקומי, שמטפחים גינות קהילתיות, עוסקים בחקלאות וסופגים ערכים של מנהיגות וציונות.

החינוך הוא הדרך, ניסח מצוין את שראינו היום מייסד "תורת העבודה", אהרון דוד גורדון, האדם הוא המטרה.

שבת שלום

שמואל אבואב (מנכ"ל משרד החינוך)

תמר

**בית כפר הנשיא משתתף בצערו
של גל סער
עם פטירתו של אביו**

**איתן סער
ז"ל
שלא תדעו עוד צער**

מענף הנוי / גיא וגנר

שלום לכולם

אחרי שנה בערך שלא כתבתי
(סליחה), אני מביא עדכון

על נושאים שוטפים בנוי (וקצת מסביב לנוי).

- טרקטור חדש: לאחרונה הצטיידנו בכלי עבודה חדש – מיני מעמיס רב תכליתי, המאפשר ביצוע משימות רבות ומגוונות עבורן נאלצנו בעבר להזמין קבלן, או לוותר בגלל עלויות גבוהות וחוסר זמן. הכלי משמש בין היתר לתיקוני השקיה, חפירת בורות ותעלות, ניקוי שטחים, העמסת עפר, סלעים וכו', פינוי פסולת ועוד ועוד... וכמובן מביא לחסכון רב בשעות עבודה ידנית, ובשחיקת העובדים.
- לשמחתנו, חניכים של המכינה במחזור הנוכחי חזרו לעבוד בנוי: רועי, עפרי וניב עוזרים לנו מאוד בפרוייקטים שונים: החלפה, צביעה ושתילת ארגזים/עציצים מול הבריכה, טיפול בנוי באיזור המכינה ועוד.
- גיזום נוף גבוה: בנובמבר ביצענו סבב גיזום לנוף הגבוה. השנה ויתרנו חלקית על שירותי פינוי הגזם של הקבלן (פינינו בעצמנו) וכך התפנה תקציב לטיפול בעצים רבים יותר.
- פיתוח בהרחבה: אחרי הרבה עבודות הכנה, סוף סוף השלמנו (כמעט) את שתילת השיחים לאורך הרחוב הראשי בהרחבה. השיחים החדשים הם יחסית חסכנים במים ודורשים אחזקה מועטה. בשתילה השתמשנו ברסק גזם לחיפוי הקרקע בין השתילים. החיפוי מונע צמיחת עשבים וניקור הצינורות ע"י ציפורים, מקטין משמעותית את התאדות המים (כלומר צריכת מים) מהקרקע ומונע בוץ וסחף קרקע.
- דחיית פיתוח בקיבוץ הישן, לקראת שדרוג תשתיות: אמנם יש לנו כבר מפות של תכנית התשתיות החדשות, אך כדי למנוע הרס של נוי חדש בגלל שינויים, אי הבנות וכד', נמתין לתחילת עבודות שדרוג התשתיות, ויחד עם הקבלן בשטח נוודא איפה אפשר לפתח נוי בלי חשש לנזק.
- ניקיון סביבת פחים: הציבור שומר יפה על הנקיון ברוב הגדול של פינות האשפה בקיבוץ. יש מעט נקודות שעדיין, משום מה, מושלכת בהן שוב ושוב פסולת ביתית מחוץ לפח. חבל.

- שמירה על עצים- כללי:
שמחתי לראות בזמן האחרון התעוררות בקהילה בנוגע לשמירה על עצים. קשה להפריז בחשיבות העצים בישוב, אין תחליף לעץ בוגר שנכרת, נעקר או סובל נזק בלתי הפיך (גיזום רשלני, חפירה קרוב לשורשים, עוד).
למה אין תחליף? כי לעץ "חלופי" שיישתל במקומו, ייקחו עשרות שנים להגיע לאותו גודל ולתת לנו את אותו "שירות".

גם אנשי נדל"ן יודעים שעץ גדול ומרשים ליד בית מעלה את ערך הבית, כלומר העצים הם נכס, לכן חשוב לשמור עליהם בריאים וחזקים.

- שמירה על עצים בזמן שדרוג תשתיות, אינטרסים, והחוק
לנו, תושבי הקיבוץ, וגם ליזם/קבלן יש כמובן אינטרס לסיים את שדרוג התשתיות מהר ככל האפשר. לנו - כדי לחזור לחיים נורמליים, ולהם - כדי לחסוך ימי עבודה, כלומר עלויות. יזמים וקבלני פיתוח רבים מתייחסים לעצים כאל מטרד ש"מפריע לעבודה", ולא יתנדבו להשקיע משאבים בשמירה עליהם. שינוי תכנית חפירה כדי לשמור על עץ - עולה כסף. כדי לצמצם עלויות, יש נטיה לעקור עצים, או לחלופין לחפור קרוב מדי לשורשים (גם אם העץ מוגדר במפורש "לשימור") ולגרום בכך נזק קבוע, שהופך את העץ למסוכן, ומפיל עלינו עלויות אחזקה עתידיות (ואחריות לנזק עתידי, כמובן). לכן, שידרוג התשתיות הקרוב "מאיים" אוטומטית על העצים הקרובים לאיזורי חפירה. החוק קובע שהמרחק המותר לחפירה בקרבת עץ הוא פי 10 מקוטר הגזע, לדוגמה- עץ שקוטר הגזע שלו 40 ס"מ, אסור לחפור במרחק של לפחות 4 מטרים ממנו. חפירה במרחק קטן מזה חייבת בליווי אגרונום. לכל בעלי הבתים שעומדים "להנות" מחפירת תשתיות בשטח הפרטי, אני מציע להתעקש על שמירת העצים ולהעדיף פגיעה באלמנטים אחרים בגינה - דשא, שיחים, פרחים- אותם אפשר להחליף במהירות (נכון, זה עולה כסף), בניגוד לעץ בוגר, שלו אין תחליף. ולסיים, כדאי לזכור שאורך חיים של עץ יכול להגיע למאות שנים, לעומת אורך "חיים" של ציור ביוב או מים (30? 40 שנה?). אז מי יותר חשוב? עצים בוגרים או תשתיות חדשות? (תשובה: שניהם, אבל תשתית אפשר להזיז).

- טו בשבט 2020: השנה אנו רוצים לנטוע מגוון עצי פרי. איפה? בינתיים לא נמצא שטח אחד גדול, לכן כרגע מדובר על שטח מפוצל: בין גן שקד למגרש חניה/מרכז מיחזור, והבוסתן של איזק.

- תודות:
- לאמרי סולומון ושותפים שהתחילו באוגוסט מבצע לניקוי העשבייה במגרש טניס.

- לגבי אורן, כרגיל, עוזר כל הזמן בכיסוח דשאים, תיקוני ציוד, ועזרה בכל בקשה שלנו.
 - למשה וצוות המטע, שנותנים לנו עזרה קבועה (טרקטורים, כלים חקלאיים, מוסך..).
- יש עדיין שאריות של שלכת יפה בעצי אלה, לגרסטרמיה, ספיון ועוד..תהנו. זהו להפעם.

גיא וצוות הנוי

הגשם הראשון

מילים ולחן: מאיר בנאי

זה הגשם הראשון
מיתדפק לו על דלתי בלי הפסקה
הגד מה בשורתך, האם טובה היא או רעה?

זה הגשם הראשון
יורד כמו מבול בלי מעצור
הוא הגשם הראשון, אומר לי אתה אותי תזכור

מה כאן קורה, איך זה שאני פתאום בוכה?

זה הגשם הראשון
עם כל ריחותיו המשכרים
הוא אני כל כך יפה
כשהגשם הראשון אותי מרטיב

לה לה לה לה לה לה....
לה לה לה לה לה לה....
מה כאן קורה, איך זה שאני פתאום בוכה?

איך אלבר קאמי נכנס לחיי

1. ביום ראשון השבוע, לפני 60 שנה, בחמישי בינואר 1960 אחר הצהריים, אבא שלי (שמת בשנת 1985 במאה הקודמת), חזר מחדר האוכל כשהוא נושא עימו את עיתון "על המשמר" בו קרא בכל יום. התיישב אל השולחן במטבח הקטן שבביתנו פרש את העיתון לפניו כשלפתע מלאו פניו צער קשה, ולחרדתי ראיתי שאבא שלי, האיש החזק והנחוש כל כך בוכה. הייתי אז ילד, וכשאבא הבחין שנבהלתי, הוא קרא לי ואמר "דודו היום מת סופר שהדברים שכתב השפיעו עליי הכי הרבה בחיים".

פאריס, יום ב'. — הסופר הצרפתי אלבר קאמי, בעל פרס נובל לספרות, נהרג היום אחריהצהריים בתאונת-דרכים, שאירעה בעיירה שאפל שאמפיני, במחוז איון, בצרפת.

שאר נוסעי המכונית — מישל גאלימאר, מרת ז'אן גאלימאר וילד שזהותו לא גודעה — נפצעו והועברו לבית-החולים של מונטרו.

אלברס קאמי נולד ב-7 בנובמבר 1913, במונזובי שבאלג'יריה, רכש תואר אוניברסיטאי לפילוסופיה, אך נאלץ לוותר על קריירה אוניברסיטאית מטעמי בריאות.

עם פרוץ מלחמת-העולם הצטרף לתנועת ההתנגדות "קומבה" ("מאבק") וערך את עיתונה. עם שחרור צרפת, ב-1944, ניתמנה לעורך העיתון, שהופיע אז לראשונה באורח חוקי. אולם מפעלו הספרותי והתיאטראלי חוא שהקנה לו את פירסומו העולמי.

שתי יצירות — "פנים ואחור" (1947) ו"חחונה" (1938) — הביאו לו פירוטום בחוג קטן של אינטלקטואלים, אך רק ספרו "הזר" (1942), גילה אתו לציבור הרחב.

ספרו "המגפה" שהוכתר בשנת 1947 בפרס המבקרים, העמיד אותו בשורה הראשונה של הספרות בת זמנו.

בספרים "המיתוס של סיזיפוס", "המינותאורוס או התגיה באוראן" (1950), "האדם המתמרר" (1951), ולבסוף בספרו "הנפילה" (1956) מעלה קאמי על נס את כבוד הצדק והכרח הגבורה, תוך-כדי הוקעת הקרע הפנימי של עורלם שאין לו הסבר.

2. אבא קירב אותי אל השולחן עד שיכולתי לקרוא את הידיעה שהרעישה אותנו כל כך: "הסופר הצרפתי אלבר קאמי. בעל פרס נובל לספרות, נהרג היום אחר הצהריים בתאונת דרכים, שאירעה בעיירה שאפל שאמפיני, במחוז איון, בצרפת."

זאת הייתה הפעם הראשונה ששמעתי על אלבר קאמי.

ומשום שהסצנה הזאת כה נחרטה בי, קראתי אחר כך בנעוריי כל מה שיכולתי להשיג שאלבר קאמי כתב, בעברית. ועד היום אני זוכר את החמישי

בינואר שנת 1960 ולעולם לא אשכח.

3. כדי להבין על מה אבא שלי דיבר, צריך ללכת 14 שנה אחורה בזמן. בשנת 1946 מגיע אלבר קאמי להרצות באוניברסיטת קולומביה.

בהרבה מובנים בהרצאה הנ"ל מושקע כל הידע שלו על אקזיסטנציאליזם, אותו רכש למעשה בתקופת מלחמת העולם השנייה, מלחמה שזה אך תמה והיא מותירה לאחריה

אנושות מדממת. תרה אחר משמעות כלשהי, שניתן יהיה להפיק, מעצם העובדה שבני אומה אחת עשו דברים אימים כל כך לבני אומות אחרות, בשם ערכים ואידאולוגיה שחתרה ללא לאות לשלמות, דיוק ולהגשמה של יעוד היסטורי מסומן בקפידה. הדברים אותם נשא קאמי לפני סטודנטים שהתכנסו לשמוע אותו באוניברסיטת קולומביה, ניסו להסביר את הבלתי מובן למי שלא היה שם, באירופה שבערה באש האלימות האינסופית. ובעיקר היה זה ניסיון לענות על השאלה: איך קרה שכל מה שהאמנו בו רק אתמול עלה כעשן בכבשני אושוויץ, ומה הוא זה שנותר בידינו היום, בעולם שלאחרי המלחמה, עולם השב ושואל עצמו בתדהמה "אז לאן עכשיו"?

4. דברים שאמר אלבר קאמי באוניברסיטת קולומביה בשנת 46

"נולדנו בתחילת מלחמת העולם הראשונה. כמתבגרים חוונו את המשבר של 1929, בגיל עשרים, היטלר, אחר כך הייתה המלחמה בחבש, מלחמת האזרחים בספרד, וכמובן מינכן. אלו היו אבני הבניין של החינוך שלנו. אחר כך פרצה מלחמת העולם השנייה, התבוסה והיטלר היה בבתינו ובערינו. להיוולד ולגדול בעולם שכזה, במה עוד אפשר היה להאמין? בשום דבר, במאומה פרט לשלילה העקשנית שבה הוכרחנו להסתגר מן ההתחלה. העולם שלתוכו נזרקנו היה עולם אבסורדי, ולא היה בסביבה שום עולם אחר, שאפשר היה למצוא בו מקלט. עולם התרבות היה מלא יופי, אבל לא היה עולם אמיתי. וכשמצאנו עצמנו ניצבים פנים אל פנים מול הטרור ההיטלראי, באילו ערכים יכולנו לדבוק? מהם הערכים שבעזרתם יכולנו להילחם בשלילה? שום ערך לא עמד לנו.

לו הייתה הבעיה רק בפשיטת רגל של אידיאולוגיה פוליטית או שיטת ממשל היה זה פשוט יחסית, אבל מה שקרה צמח מתוך שורשיו של המין האנושי והחברה. לא היה ספק בכך, והדברים קיבלו חיזוק בכל יום מחדש, לא רק בהתנהגותם של הפושעים, אלא בהתנהגותו של האדם הממוצע. העובדות הוכיחו שהאנושות קיבלה את מה שמגיע לה. לחייהם של האנשים הללו הייתה כל כך מעט משמעות, והאלימות שבשלילה ההיטלראית הייתה כשלעצמה הגיונית. אבל היא הייתה בלתי נסבלת ואנחנו לחמנו בה. עתה כשהיטלר נעלם, אנו יודעים כמה דברים בוודאות: ראשית שבית-הסוהר שהרה את ההיטלריזם לא חוסל - הוא מצוי בכל אחד ואחד מאיתנו. כל מי שמדבר על הקיום האנושי במושגים של כוח, יעילות ו'יעוד היסטורי' מפיץ את המגיפה.

הוא למעשה רוצח בכוח או בפועל, משום שאם בעיית האדם מתדרדרת לאיזשהו 'יעוד היסטורי', למעשה אין הוא עוד אלא חומר (אובייקט) בידי ההיסטוריה וכל אחד יכול לעשות בו כרצונו.

דבר נוסף שלמדנו הוא שאין אנו יכולים לקבל שום השקפה אופטימיסטית בקשר לקיום האנושי, שום "happy ending" אבל אם לדעתנו אופטימיות משמעה טיפשות, אנו יודעים גם שפסיביות בקשר ליכולת הפעולה, לאי-התערבות האדם במעשי עוול המתרחשים בקרב בני אדם אחרים, היא פחדנות.

אנו מתנגדים לטרור, לאלימות, מפני שהם מכריחים אותנו לבחור בין לרצוח או להירצח. האלימות איננה מאפשרת שום קומוניקציה אמיתית בין בני-אדם, ומשום כך אנו מתנגדים לכל אידאולוגיה שמתיימרת לתפוסה כוללת על כל חיי האדם."

מיהו גודו ולמה לחכות לו?

סמואל בקט נפטר ב-22 בדצמבר 1989. היה מחזאי ענק וסופר לא פחות גדול. היה מודרניסט בכל רמ"ח אבריו. היה פסמיסט לא קטן אבל הפסמיזם הקשה שלו בא תמיד מלווה בחוש הומור חייכני ואמפתי. מחזהו "מחכים לגודו" נחשב לנקודת מפנה בדרמה המערבית המודרנית ונחשב לאחד המחזות המכוננים של תיאטרון האבסורד. מבעד לעליבות וחוסר התכלית של גיבוריו נותרת האחוה האנושית בין בני אדם כערך מספק ומעניק הדרת כבוד.

סמואל בקט נשאל לא פעם מיהו גודו לדעתו? ופעם אחת הוא אפילו ענה. בתחילת שנות החמישים מיד לאחר פרסומו של 'מחכים לגודו' שולח סמואל בקט מכתב למישל פולאק מפיק התוכנית "כניסת המחזאים" ברשות השידור בפאריז. התשובה שלו ממלאת אותי פליאה עד עצם היום הזה:

לכבוד

מר מישל פולאק

מפיק התוכנית "כניסת המחזאים"

רשות השידור

פאריז

שלום רב,

אתה מבקש לשמוע את דעתי על "מחכים לגודו", לקראת שידור קטעים מהמחזה בתוכניתך, וכן את דעתי על תיאטרון בכלל. אין לי דעות על תיאטרון. אני לא הולך לתיאטרון. אני לא מבין כלום בתיאטרון. אפשר להבין את זה.

מה שקשה יותר להבין, כנראה, הוא שבתנאים כאלה אדם בכל זאת יכתוב הצגה, ואחר כך יטען שגם על ההצגה שלו אין לו דעה. למרבה הצער, זה בדיוק מצבי.

לא כל אחד יכול לטייל הלוך וחזור בין העולם הנפתח בכתיבה לזה המבוסס על משוואות רוח והפסד, כמו בטיול בין המפעל לבית הקפה הפינתי. אינני יודע על ההצגה הזאת יותר ממי שיקרא אותה בתשומת לב. אינני יודע על הדמויות יותר ממה שהן אומרות, ממה שהן עושות, ממה שקורה להן. על צורתן ציינתי את המעט שבו יכולתי להבחין. הכובעים שלהן, למשל. אינני יודע מיהו גודו. אני בוודאי לא יודע אם הוא קיים. ואני לא יודע אם הם מאמינים בכל זאת, השניים שמחכים לו. שני האחרים, אלה שעוברים בסוף כל אחת משתי המערכות, זה כנראה כדי לשבור את המונוטוניות.

כל שיכולתי לדעת, הראיתי. זה לא הרבה, אבל זה מספיק בהחלט. אני מעז לומר שהייתי מסתפק גם בפחות.

אשר לרצון למצוא בכל זה משמעות עמוקה ורחבה יותר, שאפשר לקחת הביתה אחרי המופע, יחד עם התוכנית והפופקורן, אני לא מסוגל להבין למה זה טוב. זה בטח אפשרי, אני כבר לא שם, ולעולם לא אהיה עוד. אסטרגון, ולדימיר, פוזו, לאקי, יכולתי להכיר אותם רק קצת, רחוק מאד מהצורך להבין. אולי הם חייבים לך דין וחשבון. שיתדרו בלעדי. אני כבר לא חייב להם כלום.

בכבוד רב סמואל בקט

סמואל בקט פסימיסט
מודרניסט ואחד
מאבות תיאטרון האבסורד

כתבה: דודו פלמה

רב פעמי בכפר הנשיא / מיכל אשחר

הכל התחיל מיוזמה של משפחה תל-אביבית שקצה בשימוש בכלים חד-פעמיים ורצתה להקל על עצמה, ועל הדרך גם על אחרים, קיום אירועים משפחתיים ללא פסולת מיותרת.

זה היה ממש לא מזמן, סביב ראש השנה, אוקטובר 2019. ליטל ואלון, כך קוראים להם, החליטו לעשות מעשה, לא חיכו לאף אחד, מצאו חנות עם כלים שנראו להם סבבה ומתאימים למטרתם, רכשו כמות שנראתה להם מספיקה, הרכיבו 'ערכה': 40 צלחות, 40 כוסות, וכנ"ל סכו"ם, קערות ועוד, מצאו ארגז כדי לשנע את כל זה, ופירסמו בפייסבוק. הרעיון פשוט – מי שרוצה להשתמש בערכה לאירוע שלו, יוצר איתם קשר, ואם הערכה פנויה – מגיע, לוקח, ומחזיר את הכל נקי לאחר שטיפה, מוכן לשימוש של האירוע הבא.

את מה שקרה אחר כך הם לא דימינו שיקרה. קודם כל, מהר מאוד הערכה שלהם היתה מוזמנת איזה חודש קדימה, והביקוש עלה על ההיצע. אנשים היו מבסוטים מהאפשרות לחגוג בלי להשאיר פסולת שאינה מתכלה. הדבר המדהים השני שקרה זה שאנשים מכל הארץ – רצו גם! תוך חודש היו עוד 20 ערכות ברחבי הארץ, והיום, שלושה חודשים אחרי, יש כבר 50 (!) "סניפים" של היוזמה, כל סניף הוא אדם או משפחה שהחליטו באופן עצמאי שגם הם רוצים לתרום ככה לסביבה.

בשעה טובה עלינו גם אנחנו בכפר הנשיא על המפה (מי שם לב למשחק המילים?)! משמח אותי מאוד לספר שיש לנו, כאן אצלנו, ערכה כזו, להשאלה. הערכה שלנו כוללת כרגע 30 צלחות, 30 כוסות, 30 מזלגות, סכינים וכפיות, 20 צלוחיות, 20 כפות, קערה ושני כלים לסכו"ם.

אז אם אתם רוצים לשאול את הערכה, מוזמנות לברר אם היא פנויה בתאריך שלכם, ואם כן, לבוא, לקחת, ולהחזיר שטוף ונקי לאחר השימוש. ההשאלה היא ללא תשלום, מי שרוצה יכול/ה לתרום סכום סמלי שיסייע להשלמת חוסרים והעשרת הערכה.

עוד על היוזמה ומפה של כל הערכות בארץ אפשר לראות בדף הפייסבוק של היוזמה, שנקרא בפשטות "רב פעמי"

<https://www.facebook.com/%D7%A8%D7%91-%D7%A4%D7%A2%D7%9E%D7%99-113540306716113/>

עוד כמה מילים. נכון שחד פעמי זה קל יותר ופשוט יותר. לא צריך לשטוף, לא צריך לקחת, לא צריך להחזיר. אני מאמינה שלטובת כדור הארץ, כדאי להתאמץ. העובדה שהיוזמה הזו התפשטה בכזו מהירות מעידה שעוד הרבה אנשים חושבים כך, וזה משמח ונותן תקווה.

אז, מתי האירוע שלכם?

מיכל

אתר משקעים רב שנתי / דויד אלמן

לכל מי שמעניין אותו המשקעים (יע'ני הגשם שיורד) בכפר הנשיא, בניתי אתר בדיוק לצורך זה. האתר מכיל את המשקעים היומיים החל מ 1950 ועד היום, על פי טבלה שהכין תמיר שפרונג והסבה שעשיתי לו לפורמט דיגיטלי.

חסרות אמנם עדיין מספר שנות גשם לא מעטות, שתמולאנה עם הזמן. באתר יש גם קישור לטבלת המרכזת את סה"כ המשקעים לכל שנה – בטבלה אחת.

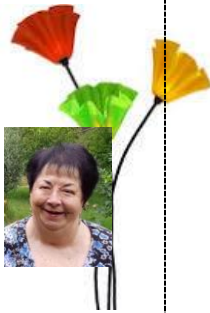
האתר עובד לא רע גם עם טלפון נייד ולצורך כך הכנתי את קוד האתר הבא:

ולא להשילא רוצים/יכולים/מעוניינים בסוג קישור זה, לפניכם הקישור ה"רגיל":

<http://www.hupo72.space/01/community/raincharts/>

בהצלחה - דוד

משולחן העורכת

נהניתי לקרוא ושמחתי לדעת משהו על אלבר קאמי,
שבמשך השנים אספתי הרבה מאימרותיו.
וחשבתי לי; אם לא כאן, אז היכן?

ציטוטים מתוך –המיתוס של סזיפוס

"לא להיות אהוב זה ביש מזל בלבד, אך לא לאהוב כלל זו אומללות".
"יחסים בריאים זה להבין גם את המגרעות".
"אילו העולם היה ברור לא היה מקום לאמנות".

אימרותיו

"אל תלך לפני כי אולי לא אצעד אחריו.
אל תלך אחרי כי אולי לא אדע להוביל.
לך פשוט לצדי והיה ידידי".
"אומללותם של בני אדם נובעת כולה מתקוותם".
"אין בנמצא אהבת חיים ללא מפח נפש מהם".

אספה: שושנה שרקי

